

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 listopada 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił M. P. prawa do zaliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach, wskazując, że wnioskodawca ma przyznane prawo do emerytury z uwagi na obniżony wiek emerytalny z tytułu pracy górniczej na podstawie art.184 w zw. z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zaś okres zasadniczej służby wojskowej przypadający od 29 listopada 1967 r. do 31 grudnia 1974 r. podlega uwzględnieniu przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach w przypadku nabycia prawa do emerytury na podstawie przepisu art.184 w zw. z art. 32 tej ustawy /decyzja k. 48 plik IV akt ZUS/

W dniu 1 grudnia 2014 r. wnioskodawca złożył odwołanie od decyzji ZUS, za pośrednictwem pełnomocnika, wnosząc o jej zmianę i zaliczenie okresu odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach w okresie od dnia 24 lipca 1969 r. do dnia 9 kwietnia 1971 r. oraz o przyznanie mu prawa do świadczeń emerytalnych od dnia 16 lipca 2010 r. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Jako podstawę prawną roszczenia podał art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (w jego pierwotnym brzmieniu) i § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. Podniósł, że skoro wnioskodawca w warunkach uprawniających go do żądania obniżenia wieku emerytalnego pracował od dnia 28 czerwca 1966 r. do dnia 31 lipca 1973 r., tj. niewiele ponad 7 lat, zatem jego wiek emerytalny winien zostać obniżony o 6 miesięcy za każdy rok przepracowany w pracy górniczej, czyli o 3 lata i 6 miesięcy /odwołanie k. 2-4/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji /odpowiedź na odwołanie k. 7-9/

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2015 r. Sąd odrzucił odwołanie /postanowienie k. 21/

Na skutek zażalenia pełnomocnika wnioskodawcy Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżone postanowienie / postanowienie k. 44/

Na ostatnim terminie rozprawy w dniu 7 czerwca 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /stanowisko procesowe: 00:00:21-00:04:16, 00:06:42-00:09:24 – płyta CD k. 56/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. P., urodzony (...), złożył w dniu 7 czerwca 2010 r. wniosek o emeryturę w związku z przepracowaniem 7 lat w górnictwie w okresie od 28 czerwca 1966 r. do 31 lipca 1973 r., wskazując, że w okresie od 24 kwietnia 1969 r. do 9 kwietnia 1971 r. odbywał służbę wojskową, która powinna być zaliczona do okresu pracy w szczególnych warunkach /wniosek k. 1-5 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 10 listopada 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił M. P. przyznania emerytury, wskazując na fakt nieosiągnięcia wieku emerytalnego i podając, że wnioskodawca udowodnił jedynie okres 5 lat i 19 dni pracy górniczej, w związku z czym jego wiek emerytalny 65 lat na podstawie art.39 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ulega obniżeniu o 2 lata i 6 miesięcy /decyzja k. 17 plik II akt/

M. P. odwołał się od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Łodzi, wnosząc o zaliczenie całego okresu pracy w Kopalni (...), w tym okresu czynnej służby wojskowej od 28 czerwca 1966 r. do 31 lipca 1973 r., jako pracy górniczej, która dawałaby mu prawo do obniżenia wieku emerytalnego o 3,5 roku, a nie jak przyjął organ w zaskarżonej decyzji – o 2,5 roku /odwołanie k. 2-3 akt sprawy IX U 1438/10/

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IX U 1438/10 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 10 listopada 2010 r. /wyrok k. 11 akt sprawy IX U 1438/10/

W dniu 6 lipca 2011 r. M. P. ponownie złożył wniosek o emeryturę, na skutek którego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 5 sierpnia 2011 r. przyznał mu emeryturę od dnia 15 lipca 2011 r., tj. od daty nabycia uprawnień – po ukończeniu 62 lat i 6 miesięcy /decyzja k. 21- 22 plik III akt ZUS/

W związku z korektą kapitału początkowego wysokość emerytury przeliczono decyzją z dnia 14 lutego 2012 r., a następnie decyzją z dnia 27 lutego 2012 r. /decyzje k. 25-26, 37-38 plik III akt ZUS/

Ponownego przeliczenia wysokości emerytury dokonano decyzjami z dnia 14 kwietnia 2014 r. i z dnia 19 września 2014 r. /decyzje k. 52-53, 55-56 plik III akt ZUS/

W dniu 13 października 2014 r. wnioskodawca ponownie wystąpił z wnioskiem o przyznanie mu od 15 lipca 2010 r. prawa do emerytury w związku z przepracowaniem 7 lat w górnictwie (z uwzględnieniem służby wojskowej) i obniżenie wieku emerytalnego o 3,5 roku, powołując się na uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r. (II UZP 6/13) /wniosek k. 13 plik IV akt ZUS/

W okresie od 28 czerwca 1966 r. do 24 kwietnia 1969 r. i od 10 maja 1971 r. do 31 lipca 1973 r. M. P. był zatrudniony w (...) Zjednoczeniu (...) w K. na stanowisku młodego ślusarza pod ziemią i ślusarza pod ziemią /bezsporne, zaświadczenie zwolnienia z pracy 7 plik I akt ZUS/

Praca była wykonywana pod ziemią /zeznania wnioskodawcy 00:05:12-00:06:42 w zw. z 00:00:21-00:04:16 - płyta CD k. 56/

W okresie od 25 kwietnia 1969 r. do 9 maja 1971 r. wnioskodawca miał przerwę w zatrudnieniu spowodowaną odbywaniem zasadniczej służby wojskowej w okresie od 24 kwietnia 1969 r. do 9 kwietnia 1971 r. /bezsporne, zaświadczenie z (...) k. 5 plik I akt ZUS, zeznania wnioskodawcy 00:05:12-00:06:42 w zw. z 00:00:21-00:04:16 - płyta CD k. 56/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał głównie na podstawie dokumentów zawartych w aktach organu rentowego i załączonych do akt sprawy, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, a także na podstawie zeznań odwołującego się.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

dokonał oceny materiału dowodowego i zważył, co następuje :

Odwołanie jest niezasadne.

Przedmiotem sporu była kwestia możliwości zaliczenia okresu czynnej służby wojskowej wnioskodawcy w trakcie jego zatrudnienia w Kopalni (...) do okresu pracy górniczej, dającej mu – na podstawie art.184 w zw. z art.39 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do obniżenia wieku emerytalnego o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2015 r. Nr 748 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl art. 184 ust. 2, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z przepisu art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika, że ubezpieczonym będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Zasady przechodzenia na wcześniejsze emerytury oraz wykazy stanowisk do tego uprawniających określa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm).

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Stosownie zaś do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Z kolei z przepisu art. 39 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika, że ubezpieczonemu, spełniającemu warunek określony w art. 27 ust. 1 pkt 2 i niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania górniczej emerytury na podstawie art. 50a, który ma co najmniej 5 lat:

- 1) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, albo
- 2) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 i 5, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na odkrywcę w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w kopalniach otworowych siarki

- wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3, obniża się o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy, nie więcej jednak niż o 15 lat.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu (...), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/ M.P.Pr. (...)).

Zasadniczo przerwę w wykonywaniu zatrudnienia w ramach stosunku pracy wywołaną odbywaniem zasadniczej służby wojskowej uznaje się za zawieszenie realizacji nadal trwającego stosunku pracy z tego względu, że w okresie odbywania tej służby nie są wykonywane zobowiązania stron stosunku pracy, ponieważ pracownik doznaje przeszkód

w świadczeniu pracy z powodu odbywania zasadniczej służby wojskowej, co prowadzi do zawieszenia świadczeń pracodawcy, które na ogół są ekwiwalentami za pracę wykonaną.

Równocześnie trzeba podkreślić, jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w w/w wyroku, że obowiązkiem obywatela polskiego jest obrona ojczyzny, a zakres obowiązku służby wojskowej określa ustawa (art. 85 ust. 1 i 2 Konstytucji RP). Ponadto konstytucyjna zasada demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2), zasada równości wobec prawa i zakaz dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny (art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji), wymuszają na gruncie Konstytucji, będącej najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej (art. 8 Konstytucji RP), ustanawianie takich regulacji ustawowych lub dokonywanie wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które wykluczają jakiegokolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony ojczyzny. W konsekwencji na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy jej równorzędne są zawsze okresami składkowymi (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach), bez potrzeby wypełnienia jakichkolwiek dalszych warunków, a w szczególności bez względu na to, czy okresy odbytej służby były poprzedzone stosunkiem pracy lub innym stosunkiem prawnym kreującym tytuł obowiązkowego ubezpieczenia społecznego. Oznacza to, że okres czynnej służby wojskowej jest składkowym okresem ubezpieczenia dla każdego ubezpieczonego, który odbył taką służbę.

Zgodnie z art. 124 ust. 1 nieobowiązującej już ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108), zakład pracy, który zatrudniał pracownika w chwili powołania do czynnej służby wojskowej, obowiązany był go zatrudnić na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli pracownik najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej zgłosił swój powrót do pracy. Dopiero niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn od pracownika niezależnych (ust. 2).

Zgodnie z wyraźnym brzmieniem art. 125 tej ustawy, pracownikowi, który zgłosił się do pracy w terminie określonym w art. 124 ust. 1 zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie, bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień.

W oparciu o powyższe należy stwierdzić, że okres odbytej czynnej (zasadniczej) służby wojskowej przez pracownika zatrudnionego poprzednio w szczególnych warunkach pracy, który po zakończeniu tej służby zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia, traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy, a skoro okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 124 i 125 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym, w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach). Jak wskazał Sąd Najwyższy taką językową wykładnię zdecydowanie wzmacniają powołanie wyżej dyrektywy (zasady) konstytucyjne uzasadniające i usprawiedliwiające traktowanie okresu zasadniczej służby wojskowej przypadającego w okresie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia jako składkowego okresu pracy w szczególnych warunkach dla celów emerytalnych.

Ponadto, zdaniem Sądu Najwyższego, za przyjętą wykładnią przemawiają także regulacje szczególne dotyczące przesłanek nabycia prawa do szczególnych rodzajów emerytur: górniczej (art. 34, 35 i 38 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) lub emerytury kolejowej (art. 40, 41 i 45 tej ustawy) przez pracowników urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 roku, zważywszy że powołane unormowanie *expressis verbis* okresy służby wojskowej uznają za okresy zaliczane do okresów zatrudnienia wykonywanego w szczególnych warunkach (pracy górniczej lub zatrudnienia na kolei), wymaganych do nabycia emerytury w niższym od powszechnego wieku emerytalnym.

Należy dodać, że w okresie odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej obowiązywały: dekret z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958r., Nr 23 poz. 97, ze zm.), ustawa z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6, ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników

do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 39, poz. 176, ze zm.), stanowiące akt wykonawczy do wyżej wskazanego dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r., które zachowało moc na podstawie art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. okresy wymienione w art. 8 dekretu zalicza się do wymaganych okresów zatrudnienia tak jak zatrudnienie w II kategorii, z wyjątkiem tych okresów służby wojskowej, które w myśl obowiązujących przepisów podlegają zaliczeniu do I kategorii zatrudnienia. Jeżeli jednak pracownik bezpośrednio przed okresami wymienionymi w art. 8 dekretu wykonywał zatrudnienie w I kategorii, okresy te zalicza się tak jak zatrudnienie w I kategorii zatrudnienia. W świetle art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 r., Nr 241, poz. 2416, ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r., czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Wydane na podstawie art. 108 ust. 4 powyższej ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318, ze zm.) regulowało w sposób szczegółowy uprawnienia żołnierza, który w terminie 30 dni po zwolnieniu za służby zgłosił powrót do zakładu pracy i w wyniku tego podjął w nim zatrudnienie. W myśl § 5 ust. 1 tego rozporządzenia żołnierzowi wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z przepisów tych wynika, że okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem zatrudnienia na takich samych warunkach, jak przed powołaniem do tej służby. Jeżeli było to zatrudnienie wymienione w art. 11 ust. 2 pkt 1-6 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, to również okres służby wojskowej uważany był za takie samo zatrudnienie, a żołnierz był traktowany jak pracownik wykonujący pracę wymienioną w powołanym przepisie. Stąd też Rada Ministrów upoważniona była do zajęcia stanowiska odnośnie odbytej zasadniczej służby wojskowej i odpowiedniego jej zakwalifikowania do zatrudnienia w pierwszej kategorii w rozumieniu art. 11 ust. 2. W konsekwencji § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. nadal mieścił się w zakresie ustawowego upoważnienia.

Praca wnioskodawcy – przed powołaniem do odbycia zasadniczej służby wojskowej i po jej zakończeniu – stanowiła pracę zaliczoną do pierwszej kategorii zatrudnienia według załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczenia pracowników do kategorii zatrudnienia. W myśl § 5 zdanie drugie tego rozporządzenia, jeżeli pracownik bezpośrednio przed okresami wymienionymi w art. 8 dekretu wykonywał zatrudnienie w I kategorii, okresy te zalicza się tak jak zatrudnienie w I kategorii zatrudnienia. Jednym z okresów wymienionych w art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. była służba w Wojsku Polskim po dniu 1 listopada 1918 r. (pkt 4). Zatem stosownie do tych przepisów, okres zasadniczej służby wojskowej wnioskodawcy zaliczał się do pracy w pierwszej kategorii zatrudnienia. W dniu 1 stycznia 1980 r. weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 13, poz. 86, ze zm.), a jego § 9 stanowił, że pracownicy, którzy z tytułu zaliczenia ich pracy do pierwszej kategorii zatrudnienia nabyli uprawnienia na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, zachowują te uprawnienia. Kolejne rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.) zasadę tę powtórzyło w § 19 ust. 2, zgodnie z którym prace dotychczas zaliczone do I kategorii zatrudnienia w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1979 r., Nr 13, poz. 86 i z 1981r., Nr 32, poz. 186) uważa się prace wykonywane w szczególnych warunkach, o których mowa w § 4. Podstawę prawną dochodzonej emerytury stanowi art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Art. 32 ust. 4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. W uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r. (III ZP 30/01, OSNAPiUS 2002, nr 10, poz. 243) Sąd Najwyższy przyjął, że za przepisy dotychczasowe należy uważać przepisy powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, ze zm.). Ustawa ta utraciła moc z dniem 1 stycznia

1999 r. tj. od dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, która z kolei nie zawiera analogicznego upoważnienia. Tym samym przepis art. 194 ustawy o FUS stanowiący, że do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie pozostają w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustaw dotychczasowych, nie jest podstawą prawną zachowania mocy obowiązującej powołanego rozporządzenia. Zawarte zaś w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, może odnosić się tylko do tych przepisów rozporządzenia, które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachował również moc przepis § 19 ust. 2 rozporządzenia.

Przedstawiona powyżej wykładnia, o ocenie Sądu, nie nasuwa wątpliwości, że okres odbytej zasadniczej służby wojskowej przez pracownika zatrudnionego poprzednio w szczególnych warunkach, który po zakończeniu służby zgłosi swój powrót do tego zatrudnienia, traktuje się tak samo, jak wykonywanie takiej pracy. Skoro zatem okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Stanowisko takie znalazło potwierdzenie w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r. w sprawie II UZP 6/13, zgodnie z którą czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Biul. SN 2013/10/24, M.P.Pr. (...) -101, zob. też. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 217/13, LEX nr 1408683)).

Zauważyć należy, że powyższa uchwała w przypadku wnioskodawcy nie ma zastosowania, bowiem dotyczy ona możliwości zaliczenia czasu zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz.220 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym na podstawie art.184 w zw. z art.32 ust.1 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem prawa do emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach, a nie z pracą górniczą. Nadto na dzień 1 stycznia 1999 r. na wymagane 15 lat w szczególnych warunkach wnioskodawca udowodnił jedynie 5 lat i 19 dni pracy w szczególnych warunkach, a zatem doliczenie okresu służby wojskowej nie ma jakiegokolwiek wpływu na uzyskanie prawa do emerytury.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu okres odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej w trakcie zatrudnienia w okresie od dnia 24 lipca 1969 r. do dnia 9 kwietnia 1971 r. w szczególnych warunkach nie podlega zaliczeniu do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy górniczej na podstawie art.184 w zw. z art. 39 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.